

**Als
Sterk
Zijn
De
Enige
Optie
is**

Als sterk zijn de enige optie is

MichelleJoke

Uitgever

Mijnbestseller.nl

Auteur

MichelleJoke

Omslag ontwerp en vormgeving

MichelleJoke

ISBN:

Copyright © 2023

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

14 mei 2003

Iets eerder dan verwacht mochten wij eindelijk kennis maken met jou.

Je kwam ter wereld door een geplande keizersnede je lag namelijk in stuit,

Toen je nog in mijn buik zat was je al eigenwijs, ze hebben jou geprobeerd te draaien maar je draaide terug.

Ik kon kiezen of ik een natuurlijke bevalling wilde of een keizersnede.

Een natuurlijke bevalling daar zaten risico's aan verbonden dus besloot ik voor de keizersnede te kiezen.

Op 14 mei om 13:13 maakte jij mij voor het eerst mama

Je was een rustige baby, je huilde weinig en ik kon jou gewoon in de kamer laten zitten en mijn eigen ding doen je bleef tenslotte toch overal wel vanaf.

Of je een lachebekje was? Haha ja dat zeker, vooral naar mij lachte je veel.

Je wou al vrij snel al het eten proeven, je at echt alles er was niks wat je niet lustte of niet lekker vond

als ik me even niet goed voelde? Dan hoefde ik jou lach maar 1 keer te zien en maakte jij mijn dag meteen een stuk beter. Jouw mooie oprechte lach naar mij liet mij zien en voelen wat liefde op het eerste gezicht nou eigenlijk inhield. Liefs Mama

Juist! Dit ben ik, Michelle.

Geboren en getogen in Friesland en inmiddels ben ik 19

jaar. Ik draag dagelijks een rugzak met mij mee, de ene dag voelt deze rugzak zwaarder dan de andere dag.

Zoals mijn moeder al schreef was ik vroeger veel aan het lachen maar helaas is dit nu niet meer elke dag zo.

Dat er zoveel kan

gebeuren in 19 jaar tijd blijft me altijd weer opnieuw verbazen. Maar soms denk ik ook, Wow Michelle hoe heb je dit volgehouden.

De afgelopen jaren heb ik gemerkt hoeveel mensen ook diep in de put zitten of hebben gezeten. Na lang nadenken ben ik er nu klaar voor om mijn verhaal met jullie te gaan delen. Ik heb de afgelopen jaren gemerkt hoe onvoorspelbaar het leven kan zijn maar door wat ik heb meegemaakt weet ik nu wel precies wat ik graag wil

worden. Jongerencoach, andere jongeren helpen die in dezelfde diepe put zitten waar ik ook in zat en zelfs soms nog in zit.

Ik was 1 jaar toen mama erachter kwam dat ze weer zwanger was. Ik werd grote zus!

Mama wou niet weten wat het werd maar jammer genoeg versprak de verloskundige zich. Ik werd grote zus van een broertje. Ik was natuurlijk nog erg klein dus heel veel weet ik er niet meer van. Op 17 februari 2005 werd mijn broertje geboren, Christiaan met als roepnaam Chris. Net als ik was Chris ook een makkelijke baby. Hoe ik het vond? Ik vond het prachtig om grote zus te zijn. Het liefst zat ik de hele dag met Chris op schoot.

In 2005 werd er bij mij epilepsie gediagnosticeerd. Hier moest ik 2 jaar medicatie voor slikken en dan zouden ze verder kijken. Als kers op de taart kreeg Chris in 2007 ook epilepsie en moest dus ook Chris hier 2 jaar medicatie voor slikken. Bij kinderen starten ze altijd voor 2 jaar medicatie en dan gaan ze na 2 jaar kijken of je aanvalsvrij bent. Als dit het geval is wordt de medicatie afgebouwd en gestopt. Gelukkig waren in 2010 Chris en ik allebei epilepsie vrij. Chris was 2 toen hij naar de peuterspeelzaal ging, de peuterspeelzaal gaf aan dat Chris een redelijk druk kind was. Maar goed hij was 2 en hij kon net praten dus maakte mama zich niet zo druk. Toen

Chris op de peuterspeelzaal zat, zat ik in groep 1. Ik was echt het tegenovergestelde van Chris. Ik was een heel verlegen meisje en was altijd erg stil in de klas. Gelukkig mocht ik wel naar groep 2. In groep 2 werd ik gediagnosticeerd met adhd, thuis was ik namelijk wel veel aanwezig en ook best wel druk.

Halverwege het jaar was er veel overleg tussen mijn ouders en school, na veel overleg werd er besloten dat ik aan het einde van groep 2 naar speciaal onderwijs zou gaan. Ik zelf vond dit natuurlijk minder leuk, misschien vond ik een nieuwe school wel een beetje eng. Maar heel gelukkig was ik ook niet op deze school. Het was beter voor mij. Chris en ik waren echt 4 handen op 1 buik, we deden alles samen maar dan ook echt alles dus het was best jammer dat ik na de zomer naar een andere school moest. Na de zomer begon ik op een nieuwe school, speciaal onderwijs. Ik was een erg verlegen meisje dus spannend vond ik deze nieuwe start wel. Ik startte in groep 3 op deze nieuwe school. Ik bloeide helemaal op op deze school.

Ik zat een maand op deze school toen ik een uitnodiging kreeg voor een kinderfeestje. Na school vroeg ik aan mijn moeder ‘mama wat is dit?’ ik was namelijk nog nooit uitgenodigd voor een kinderfeestje. Ik zat helemaal op mijn plek op deze school, ik had veel vriendjes en

vriendinnetjes, deed goed mijn best en ging elke dag met plezier naar school.

Vanaf Chris zijn 5^e levensjaar kreeg ook hij de diagnose adhd. Wat niet zo gek was want Chris was een erg aanwezig jongetje. Toen Chris 6 jaar was ging hij naar groep 3. Chris zat 1 week in groep 3 toen hij naar een andere school moest, ook Chris moest naar speciaal onderwijs. Chris had het natuurlijk al helemaal in zijn hoofd, nu kon hij mooi bij mij op school.

Helaas vond mama dit niet zo'n goed idee. Chris kwam terecht op een school waar ze gespecialiseerd waren in kinderen zoals Chris. Ook zou deze school extra begeleiding bieden en vooral 1 op 1 begeleiding. Helaas kon deze school niet met Chris om gaan en belde ze continue mijn moeder als Chris moeilijk was. Chris ging van school af en kwam terecht op een zorgboerderij. Hier zit Chris nog steeds en hij is hier helemaal op zijn plek. Chris werd later ok gediagnostiseerd met autisme. Chris was niet een makkelijk kind dus de meeste aandacht ging meestal naar Chris. Hij was een zorgenkind dus dit was helaas nodig. Hierdoor heb ik me heel veel alleen gevoeld. Ik had het gevoel alsof ik helemaal niet bestond maar dat was natuurlijk wel zo. Mijn ouders hadden het gewoon onwijs druk met Chris helaas. Hierdoor heb ik veel dingen in mijn jeugd gemist. Als we bijvoorbeeld

naar een pretpark gingen draaide het vaak om Chris. Als Chris niet in de achtbaan wilde waar ik wel in wilde werd hij boos. Als we naar het bos gingen waar ik onwijs veel van hou werd hij boos. We waren op vakantie, we liepen door een bos. Chris begon na 5 minuten al te zeuren dat hij naar huis wilde. Na een half uur ontplofte Chris. Hij begon te schelden, te schreeuwen en tegen dingen aan te schoppen. Uit eindelijk liep het zo uit de hand dat hij mijn moeder wilde slaan, ik sprong ervoor en zo sloeg hij mij neer. Met mijn hoofd in de modder lag ik daar. Een bloedende neus en ik stond te trillen op mijn benen.

Ik wilde naar huis dus we gingen ook naar huis. We vroegen een doekje bij het restaurant aan het begin van het bos en zo gingen we weer terug naar ons vakantiepark. Ik sloot mezelf op, op de slaapkamer. Ik was verdrietig en boos. Ik wilde met niemand praten op dat moment, de hele vakantie was voor mij verpest. Uit eindelijk kwam mijn moeder naar mij toe. Ze troostte me en ik gaf aan dat ik graag nog eventjes alleen wilde zijn. Ik had last van mijn neus nog steeds maar ik probeerde toch nog een gezellige avond te maken met het gezin. Ik wist natuurlijk niet hoe het in mijn broertje zijn hoofd werkte of eraan toe ging.